

Livets Väg

En novell av Andreas Ingo

“En plats bortom platser!”

Felicia Hess var redo med skurtrasan för att torka av ett av borden i den marina restaurangen längs Argentinas kust där hon jobbade temporärt. På väggarna hängde gitarrer och olika planscher som föreställde tidigare äventyrarens seglats på det hav som skimrade i silver nedanför bryggan utanför.

En välstämd stämning av kroatisk folkmusik strömmade ut ur högtalarna på lagom hög volym så att inte restauranggästerna stördes allt för mycket.

Felicia kunde delar av språket. Och hon kunde klara sig hyffsat med en välpolerad engelska hon lärt sig på tidigare tågluffningar över den europeiska kontinenten. I restaurangen satt det sydamerikanska gäster som tidvis gestikulerade åt Felicia att komma med menyn så de kunde få något i magen. Egentligen visste Felicia inte precis vad hon sökte. Hon var på “livets väg” som så många andra lyckosökare i denna del av världen. I Argentina levde anarkin sin egen väg. Just för att regeringen i landet knappt fungerade längre.

När kvällen kom serverade Felicia en äldre man mat vid ett bord utanför själva restaurangbyggnaden. Lugnet hade lagt sig och några gråa raukar syntes utanför bryggan där restaurangen stod och pockade på uppmärksamheten.

“Du är en utländsk tjej.” sade mannen till Felicia.

“Jag kommer från Sverige.” sade hon, “Och kanske gjorde jag rätt i att komma hit.”

“Du kan lite av språket?”

“Ja, delar av det.” sade Felicia, “I vilket fall räcker det för att jag ska kunna göra mig förstådd.”

Mannen, som presenterade sig som Albert Klein, rafsade ner ett utlagt sjökort i en brun koffert som stod vid sidan av det uppställda bordet. Hans ansikte var fårat av väder och vind. Han hade en hög panna. En något gänglig gestalt med ålderdomliga kläder men med beslutsam blick.

“Får jag komma med ett förslag?” frågade Albert Klein, “Träffa denna man Enrique på Tivolit i staden.” Mannen tog upp ett visitkort med flera skrivna rader i litet typsnitt och lade visitkortet på bordet innan han gick.

* * *

Felicia var hemma i lägenheten i Rio De Janeiro. Det var en slags konstlya med torkade blommor på bordet. En planch föreställande Marilyn Monroe var uppsatt på väggen. Ett rökelsekar, cigarettfimpar i en askkopp på det enda bordet. Lägenheten var en etta och hettan i utrymmet gjorde att Felicia aktiverade en meterstor fläkt som sporadiskt gnisslade i taket.

Medan maten puttrade på spisen passade Felicia på att packa upp en resväska med en dekal påklitråd på sidan av ett flygbolag som kallade sig självt för "Proto Air Ligue". Det flygbolag som fört henne från en flygplats i Portugal två månader tidigare till denna sydamerikanska destination.

Felicia tittade på kläderna som skulle pryda hennes kropp senare: En vit blus, urblekta jeans något blåa och hon såg sitt ansikte i en spegel på väggen. Ett ansikte som fått ett drag av gyllenbrunt. Svettpärlor hade bildats i pannan, en rosett prydde det halvlånga håret i blont och antydde en snedlugg.

* * *

Felicia vandrade på Tivolit i Rio De Janeiros östra del. Ett pariserhjul snurrade ett hundratal meter bort och folk gick på det något skräpiga området med sockervadd och kråkfåglar hade samlats för att äta av kvarbliven Pommes Frites på marken. En säregen stämning hade lagt sig över tivolit eftersom det var blå timmen och det blinkade förföriskt från olika karuseller som snurrade i häpnadsväckande fart medan rockmusik välldde ut från uppsatta högtalare.

Här vek Felicia av efter instruktioner på det medtagna visitkortet där mannen vid namn Enrique skulle mötas.

Felicia gick från ställe till ställe där hon frågade om Enrique fanns tillgänglig. Efter att hon nekats vid upprepade tillfällen kom hon till sist fram till en husvagn som var uppställd på tivoliområdet. Det tydde nästan på att hon funnit ägaren till tivolit. En man i halmhatt och med sydamerikanskt påbrå kom fram till henne.

"Enrique." sade mannen "Vad letar du efter?"

"Jag följer bara instruktioner från en man vid namn Albert Klein." sade Felicia, "Han sade att du hade något viktigt att säga mig."

"Sätt dig ner." sade mannen.

Felicia satte sig ner vid ett runt litet bord med en plastduk som enkelt kunde skuras av med en disktrasa. Plastduken var brun och fläckig, något medfaren och därmed blekt och knappast en raritet.

Enrique försvann in i husvagnen och en kvinnlig röst hördes språka obegripligt på engelska.

"Så här är det Felicia." sade Enrique efter att han återvänt ut till bordet, "Du säger dig vara på livets väg. Men livets väg är också *dödens* väg."

“Vad menar du med det?”

“Att det liv du söker kanske är svårare att finna än vad du trott.”

Den engelsktalande kvinnan kom ut och skrek upprepade fraser brutna på lokal dialekt. Enrique försvann in i husvagnen igen och var borta i femton minuter. Efter detta hände inget mer.

Felicia beslutade sig för att bege sig bort. Ja, hon sökte det sanna livet. Och knappast hände det alltför sensationella saker.

Hon kunde inte veta om den man hon träffat kunde tas på allvar.

* * *

Hon vandrade efter solnedgången längs en trafikerad gata i Rio De Janeiro där ett stråk ljusa byggnader i rak linje mötte den röda nyansen efter den dalade solen byggda på modernt vis. Skyltar syntes som pekade på andra städer på den Sydamerikanska kontinenten med lokalt typsnitt.

Ett modernt stilgrepp i närmast futuristisk skepnad men ändå tidsenlig.

* * *

Marlowe Dinkel.

Den unga mannen var på väg i en skåpbil längs en dammig väg i Argentina på väg från de sydliga delarna av Rio De Janeiro till kustremsan som eggade mannen utanför. Klädd i en vit T-shirt med en röd segelbåt på. Ett ditsytt emblem skapat av det företag han representerade. Kepsen han också bar hade samma färg och nyans. Svett droppar hade bildats i pannan på Marlowe medan han febrigt lyssnade på popmusik i de välanvända högtalarna.

Mannen anlände till hamnen där han mötte ett gäng barn som skulle följa med honom på en söndagstur ut mot öar i den sydamerikanska arkipelagen. Sjöfåglar skrånade. En gulfläckig hund i brunt strövade längs kustremsan fränkopplad från sin kvinnlige ägare. Det blåste friska vindar men inte *för* starka vindar. En skön söndag med en äventyrlig tur till havs.

Det tyckte även barnen.

På vägen ut, som kantades av en del större vågkammor vilket fick ångaren att slå i vattnet, stod barnen vid relingen och skådade ut. Rök puttrade ut från skorsstenen på ångbåten av äldre modell.

På radion meddelades det att planerna skulle ändras.

“Hur så?” frågade Marlowe över radion medan vattnet sprutade.

“Föräldarna till barnen tyckte vindarna har blivit för kraftiga så välj en holme närmare tillhands.”

“Vilken holme skulle det vara?”

“Använd sjökortet och din fantasi.” sade chefen över radion, “Det viktiga är att barnen blir nöjda.”

Marlowe, som eskorterade barn till rika föräldrar som undervisades på en friskola, hade glömt sjökortet hemma men nämde inte det. Han använde istället sin smartphone för att navigera med nedladdningsbar karta och GPS.

En uppfinning i den nya tiden.

De navigerade in i en hamn på en holme medan vindarna höll på att mojna. De angjorde bryggan med hjälp av två av barnen som mötte bryggan, hoppade i land och knöt fast båten med trossar. Något de lärt sig av Marlowe tidigare på andra turer. Och samtidigt som de var ute på äventyr fick de lära sig ett och annat.

Väl iland visade det sig att det bjöds upp till dans. Marlowe fick dansa med en ung kvinna vid namn Felicia.

Felicia Hess.

Han dansade relativt återhållsamt med enkla maner. Något han lärt sig via föreläsningar på internet. Just för amatörer rekommenderades det att inte ta ut svängarna för fort. Då kunde man helt enkelt göra bort sig.

“Titta på de andra.” tänkte han, “Följ rytmen.”

Och Felicia imponerades av Marlowes maner. Där han inte gjorde några försök att flörta. Självt hade hon bytt den vita blusen mot en tunnare tröja just för blåstens egenhet.

“Kom så går vi och tittar på Raukarna!” sade Marlowe. Raukar han sett på vägen mot holmen i ångbåten.

De gick längs en upptrampad stig som lystes upp av en sol delvis dold bakom en tunn molnstrimma på en annars klarblå himmel. Blåa blommor likt violer prydde sidorna av stigen där de gick. Barnen var med. Någon hade medtagit nyårsraketer de inte använt vid nyårsskiftet.

En stor stenbumling (som var svårt att föreställa sig hur den hamnat på plats en gång i tiden) närmast blockerade leden där de gick. Skugglika partier delvis dolda av lavar målade upp en bild av en tid som förflutit.

Kanske hade stenen stått där den stått i tusentals år.

Barnen, Marlowe och Felicia avfyra barnens raketer mot den klarblå himlen. Där smällarna inte syntes men smällarna ljud ändå. Marlowe fick testa att antända raketer han med.

Och tyvärr brände han sig på tändaren.

Raukarna syntes utanför holmens strandremsa. De var större än de Raukar som Felicia ständigt såg utanför restaurangen där hon tidvis jobbade. Raukarna hade pressats av väder och vind. Ihåligheter kunde synas i vissa vilket satte fantasin i rörelse.

Flera stoder av urgammalt material ihärdiga i sitt stilla sittande.

* * *

Felicia var nu hemma i sin lägenhet för att städa upp efter inflyttningen. Dammtussarna hopade sig på golvet som att den tidigare hyresgästen aldrig brytt sig i en så obetydlig sak. Det städades även på diskbänken och på det enda bordet. En gammal svartvit TV fick en omgång med diskmedel och trasa. Trots att Felicia inte kollade på TV nämnvärt.

Det doftade snart av diskmedel och parfym och Felicias mobiltelefon gav ifrån sig en ringsignal.

“Hej.” sades det i mobiltelefonens högtalare, “Hur har du det?”

Det var mamman till Felicia som undrade hur det gick för hennes enda dotter och Felicia svarade “Bra.” som svar på frågan.

“Har du funnit det sanna livet än?” undrade mannen.

“Jag vet inte det.” sade Felicia, “Men jag har trevliga kunder, lagom arbete, lite fritid över och tid för stillasittande. Jag har varit ute till havs, gått på Tivoli, träffat likasinnade som avslöjat en del om mig själv och fått en känsla här i lägenheten där jag slagit mig ned.”

“Har du det med mat, vila och sömn?” Frågade mamman oroligt.

“Jodå. Det rullar på.” sade Felicia, “Måste faktiskt gå och lägga mig.”

“Ja, hej så länge då.”

* * *

Albert Klein var ute till havs med en gammal skonare driven i kurs av en sjökaptan.

I den bruna kofferten dolde sig delvis sjökortet han studerat tidigare men också en massa foton från liknande utflykter han gjort förut: Foton av sjöfågel, uttrar, olika ormar som han funnit utanför den bohemiska lägenheten där han bodde.

Där de slingrade sig fram i den argentiska huvudstadens lilla djungel av damm, orbunkar och smuts.

Den gamla skonaren stannade ute på den öppna oceanen där de båda männen aningslöst fick syn på en gammal bardval som kommit upp till ytan för att ta luft och spruta vatten från sitt utblåshål.

“Livet Albert.” sade den gamla sjökaptenen, “kan vara både vackert och tufft! Tänk bara på hur den här platsen var för femtio år sedan. När både du och jag var unga. Hur ostört livet var till havs. Hur den unga generationen inte kände till vare sig TV eller GPS. Men ibland kommer det också en ung lite bättre människa när man sitter ute vid något fik. Och då känner man för några bloss.”

“Så livet är också döden?” frågade Albert, “Antyder du det?”

“Platsen vi är på är som en slags paradiset men paradiset har också sina mörka stråk.”

“Ska säga det till Felicia.” sade Albert.

* * *

På restaurangen där Felicia jobbade hade hon återigen fullgjort ett pass. Hon hade skurat av borden, sagt adjö till några av de sista gästerna. Hon hade skrivit in noteringar av vad hon sålt under dagen i en loggbok. Hon hade räknat pengarna i kassan. Förflyttat pengarna i kassan till en säkrare plats.

Solstrålarna lyste in genom panoramafönstren som vätte till havs. Färgen på fönstren var inte helt homogen. Fönstren var bara delvis genomskinliga och skimrade denna tid på kvällen fortfarande i silver och grönt.

Felicia vandrade längs borden och rättade till en blomma vars kruka tippat över på grund av någon tidigare gäst. Hon spanade ut mot borden utanför för att liksom se om Albert Klein fortfarande satt kvar på den plats där han brukade sitta men ingen manlig skepnad syntes till.

Musiken spelade på lagom volym i högtalarna. Det var som i forna Sarajevo under krigstiden. Där folk stannade hemma, vågade inte gå ut på grund av krigslarmet utan snarare träffades hemma och spelade olika instrument med varandra.

“När ingen kan göra något åt kriget får man snarare ge upp.” Tänkte Felicia. “Kanske var det också det som hände i Ryssland när regeringen föll?”